

بسم الله الرحمن الرحيم

خطبه‌ی شهادت امام علی (ع) شب ۲۱ رمضان شب قدر ۲۹ اسفند ۱۴۰۳

سلام بر زمان و حکایت‌هایش که عمرها را در عقربه‌های خویش می‌چرخاند تا عملی را به ثبت برساند که سازنده دنیایی به نام برزخ است. همه‌ی آفریده‌ها به طرفش به حرکت درمی‌آیند. جهان ناشناخته‌ای که پذیرای جان‌های بدون قالب است. قالب‌ها نقش جانی را به همراه دارند که شناسنامه قیامتشان است و زندگانی که با هر دو نقش در حرکت هستند و نامشان را در حیاتشان می‌شناسند. روزها و شب‌ها در تلاش هستند تا جبر عمر را بگذرانند، عمری که خود سازنده آن هستند. قالبی که به هر نقشی که بخواهند آن را می‌تراشند و کتاب آسمانی بهترین نقش‌ها را در هدایت انبیاء رقم زده است تا قالب‌ها به طرف هدف آفرینش حرکت کند و به صورت ملکوتی خلیفه‌ای درآید که حکمران تمام نعمت‌های عالم است و زمان اصلی‌ترین نقش را در این تبدیل به عهده دارد؛ مانند زمان فعلی که مردمانش با دانش خویش در حرکت هستند. دین و آنچه به جانشان نقش حقیقت را می‌دهد بازیچه‌ای است که کتاب آسمانی می‌فرماید: زندگی دنیا فقط بازی و سرگرمی و آرایش و فخرفروشی‌تان به یکدیگر و افزون‌خواهی در اموال و اولاد است.

چنین عمری در گذر زمان می‌رود تا به انتها برسد. قالبش به خاک می‌رود و عملش به جهانی منتقل می‌شود که آن را باور نداشته. او با تقویم ذهنش دنیای خویش را ساخته است. روزها تفاوتی با یکدیگر ندارند، شب‌ها مانند یکدیگرند، می‌آیند و می‌روند و اگر متوجه تغییری شود باز با همان هدف به استقبالش می‌رود.

چه تفاوتی بین سه شب قدر است. همه‌ی شب‌ها مانند یکدیگرند. چرا به جای سه شب پروردگار تمام نعمت‌ها را در یک شب قرار نداده است؟ برای کسی که درکی از هزار ماه ندارد تفاوتی نمی‌کند سه شب باشد یا یک شب. تمام نعمت‌ها مال صاحب نعمت است، همانانی که پروردگار نشانی‌شان را در کتاب خود می‌فرماید و امشب صاحبان نعمت را در دل خود جای می‌دهد. سفره‌ای به اندازه هزار ماه در مقابلشان

می‌گسترد تا از فضل امام و رهبری که ضامن روزهی روزه‌دارانی است که جز به عشق و اطاعت دهان از طعام نبسته‌اند. آمده‌اند مهمان سفرهی اسدالله شوند. با سینه‌ای آتش گرفته از کفر زمان فرزندش را به مدد می‌خوانند:

ای فرزند بهترین خلق خدا به ما گم‌گشتگان بین کفر و ایمان ترحم فرما تا راه اطاعت در پیش گیریم و عاشقانه نام با جلال‌تتان را بخوانیم تا چند صبحی که روزه‌داری‌مان باقی مانده را به عیدی پیوند بزنیم که فطرتمان در آرزوی آن است و همواره شما را بخوانیم به دعای:

اللهم عجل لوليک الفرج